

YOLCULUĐA HAZIR MISIN?

Vacilando Kitap
Özgün Adı: Asfódelos
Bernardo Couto Castillo / Asfodel

Vacilando Kitaplık No: 065

Çeviren: Beyza Fırat
Editör: Elvan Kaya Aksarı
Kapaktaki Tablonun Ressamı: Bohumil Kubišta
Kapak Tasarım: Hakan Kaya
Sayfa Düzeni: *ademsenel.com*

1. Baskı: Şubat 2026

ISBN: 978-625-97713-8-0

Baskı-Cilt: Uzunist Dijital Matbaa
Esenyurt / İstanbul
Sertifika No: 68922

• vacilandokitap.com
• instagram.com/vacilando.kitap
• x.com/vacilandoK
E-posta: bilgi@vacilandokitap.com

Vacilando Kitap
Emek Mah. 97. Sokak No: 19/6
Çayırova / Kocaeli
Sertifika No: 49077

© 2026, Vacilando Kitap. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

BERNARDO COUTO CASTILLO

ASFODEL

İspanyolca Aslından Çeviren: Beyza Fırat

...Ah! Ölüm! Hükümdar, son derece güçlü, tek ve çoklu, mevcut olan; krallığını her an ve her yerde hissettiren ölüm. Devasa bir bayrakmışçasına her şeyi kuşatarak, her şeye yayılarak ve bunları giderek daralan bir çemberde sıkıştırarak yeryüzünün, varlıkların ve cisimlerin üzerine egemenliğini yayan, Tanrı'nın gölgesi ölüm. Ölüm, kuşkusuz var olan tek hakikat.

İÇİNDEKİLER

ÖLÜMÜN EĞLENCESİ.....	9
BİR SAPLANTI.....	16
SON SAATLER	25
KAÇINILMAZ OLAN.....	29
KATİL Mİ?.....	38
BEYAZ VE KIRMIZI.....	42
KAZANILMIŞ DAVA	51
NEDEN?.....	59
EVHAMLI.....	66
YAŞAM HAKKI	70
AY IŞIĞI	75
DİLENCİNİN LAFI.....	81

ÖLÜMÜN EĞLENCESİ

Jesus E. Valenzuela'ya

Sahibemiz Ölüm kendini son derece asabi hissediyordu. Gece boyunca şeffaf pelerini sürüyerek, el kemiklerini birbirlerine vurarak, derin ve ifadesiz bakışlarla beyaz mezar sıralarına göz atıp kabristanda bir uçtan diğerine amaçsızca dolaşmıştı. Kendini yaratılan her şeyin hanımını, gözyaşı döktüren kraliçe, çaresiz dünyaya korkular saçan varlık, Yüce ve Her Şeye Kadir olan gibi hissetmekten sonsuz bir haz duyarak kuru dudaklarını acımasızca büzüştürüp azametli höyüklerin karşısında durmuş onları izliyordu.

Uzakta şehirden ışıltılı tozlar yükseliyordu; asabi ölüm orada yaşayan herkesin kendi karanlık egemenliğine kolaylıkla uyum sağlayıp sağlamayacağını merak ederek soğuk bir ifadeyle şehre doğru baktı. Buğdaylarla ağaçların yerini çıplak ve oymalı taşlarla değiştirmeyi, şehrin ışıltısını kürek dolusu toprakla söndürmeyi düşünerek bakışlarını tarlalara doğru genişletti.

Şafak vakti sessizce akıl yürüterek yola koyuldu. Son derece mutsuzdu: Gökyüzündekilerden bir yardım almıyordu, içinde bulunduğu dönem katlanılmaz bir hâl almıştı. Yıl boyunca ne bir salgın ne bir savaş ne onu neşelendirecek, işine iş katacak bir haber ne de kendisini içten içe kemiren sıkıntıdan kurtaracak o büyük katliamlardan biri gerçekleşmişti. Koruması altındaki zavallı ve zayıf solucanları beslemek, açgözlü toprağı doyurmak için avlarının izini sürerek, onları kuşatarak, yorgun ve acı çeken annelerin ellerine

tabanca veya zehir koyarak, kendisini onların yakarışlarını susturmak zorunda hissetmiş, yaşamlarında onları koruyup kollayan sevdiklerini gaddarca onlardan uzaklaştırarak oradan oraya savrulmuştu.

Öfkeyle kendini işine daha çok adıyor ve gece yürüyüşlerinde insan kalıntılarında mahrum kalma korkusu eşliğinde bir kabristan sokağını doldurmak iddiasıyla ertesi gün şansını denemeye ant içiyordu.

Seçtiği ilk eve bir *hanımefendi*, bir *kraliçe* gibi hışımla girdi, orada bir ihtiyarla karşılaştı, bu da onu hayal kırıklığına uğrattı ve suça meyilli sabırsızlığını ve öfkesini körükledi. Beyaz saçlar ona kabristanların soğuşunu ve karını; kırışıklıklar, çökmüş suretler de dünya kadar eski olan varlığını hatırlatmaktaydı. Ölüm, hepsi bir yana öncelikle genç simaları, güçlü bedenleri, geride kalanların eksikliklerini hissedeceği, gözyaşlarının üzerlerinde nemini bırakacağı kişileri aradı.

İhtiyar kendisinde bir anormallik olduğunu hissetti; başı ve uzuvları uyuşuyor, ayakları üşüyor, görüşü bulanıklaşıyor ve içini büyük bir korku kaplıyordu; paniğe kapılarak bir doktordan yardım istedi. Hiddetlenen Ölüm, öfkesini kontrol altına aldı, adamı hayata bağlayan ipi kopardı ve duygusuzca oradan uzaklaştı.

“Ben fazlasıyla iyiyim, dolayısıyla da çok aptalım. Birkaç ay sonra kendi kendine göçüp gidecek bir ihtiyarın canını almakla, ona yük hâline gelen hayatı, acıları ve yıkımı nihayete erdirmekle fazla iyi davrandım! Maalesef, bile isteye iyilik ettim ona ve bu aptallığımın intikamını almam gerek,” dedi kararlı bir şekilde oradan çıkarken.

Yolunda ilerlerken biraz daha ötede her şeyin mutlu gözüktüğü bir ev dikkatini çekti. Öyle evler vardır ki, yeni boyanmış korkulukları, rengarenk perdeleri, çiçeklerle süslü asmalarıyla dostane bir yüze benzerler ve yoldan geçenleri kışkandırıp yollarından ederler. Parmaklarını birbirlerine vurarak, “Güzel yuva. Bir saate kadar görürüz artık orada neler olup biteceğini,” dedi ziyaretçi. Ardından,

doğruca en uç köşesinde bir taht gibi yükselen yatağın bulunduğu odaya daldı.

Karısı uyuyordu. Ölüm, soğuktan ürpermesine neden olmak maksadıyla çıplak kollarına dokundu, onu tedirgin etmek için boynuna hafifçe bastırdı, ses vermesi için ona zaman tanıdı, oradaki herkesin paniğe kapılmasını zevkle izledi; onların koşturmacasıyla, getirdikleri ilaç şişeleriyle eğlendi. Ürpertici dokunuşlarını sürdürdü ve aceleyle içeri giren doktora sevimsiz bir ifadeyle yüzünü buruşturduktan sonra önünde eğilerek selam verdi. Daha güçlü bir şekilde bastırdı boynuna, kurbanının son nefesini içine çekmek üzere enfekte ağzını yaklaştırdı, kaba parmaklarını onun güzel vücudu üzerinde gezdirdi, kalbini sıkıştırdı, kedinin fareyle oynadığı gibi yoruluncaya kadar o hayatla oynadıktan sonra bedeni sarstı ve ardı sıra bıraktığı ağıtlar korosuna gülümseyerek, umursamazca oradan uzaklaştı. Hemen sonrasında bir cinayetler silsilesi yaşandı; her gittiği yerde kapalı pencereler, terk edilmişlerin konuşmaya cesaret edemeden üzgün gözlerle birbirlerine bakakaldığı evler, haykırışlarla kesintiye uğrayan uzun dualar bıraktı gerisinde.

Öğleden sonra dörtte, ızdırap çekerek ağlarken ölmeyi dileyip kendisini çağırın birinin odasına girdi. Orada bir Kurtarıcı olarak karşılandı; kısıpca benzeyen soğuk, uzun ve sert parmakları şimdi merhametli ve yumuşak görünüyordu. Solgun yüzüyle korkutucu ifadesi, kutsal öpücüğünü sunmaya gelen bir sevgili misali genç ve şefkatli bir hâle büründü. Nemli örtü, yıpranmış kefen, gecelerce süren ve ölüme en yakın baygınlık anlarında hayal edilip arzulanan bir bedeni örten ince bir gazlı beze benziyordu.

Ölüm'ün orada maruz kaldığı şükran dolu sözler onu yeniden huzursuz etti. Yanında götüreceği birini ararken yine bir doktor çıktı karşısına.

“Oh! Doktor Bey! Acele etmelisiniz! Hiç şüphe yok ki bana ait bir şeyi elimden kurtarmak için tüm çabanız. Sizin ilminiz öyle yüce ki, o denli çok yaşam ve sağlık dağıtmaktasınız ki, ben sizin karşınızda zavallı bir ölümden ibaretim ve size ihtiyacım var.” Tam da böyle söyleyerek, başkalarının ölümüyle son derece ilgili ancak kendisinininkiyle pek de ilgilenmeyen bilge adama kötü davrandı. Adam alelacele bir eczaneye girdi, su ve toz ilaçlardan istedi, ancak onları kullanacakken kabristanın memnuniyetsiz sahibesi kuru ve sert bir el hareketiyle onu boğuverdi.

Gece, idaresi altındaki bölgeye dönmeden önce, göz kamaştırıcı bir ışık çekti ilgisini ve o ışığın yayıldığı sirkten ağır ağır içeri girdi. İşinin ehli bir zorba misali, başkalarının mutluluğu ona rahatsızlık veriyor, ayak bağı oluyordu. Böylelikle de kendini bir şeylerden mahrum edilmiş gibi hissediyordu. Işıklar, renklerin parlaklığı, orkestra, onu iyice öfkelenirdi. Her şeye rağmen herkesin, hayatından usanmışlar kadar mutlu olanların da zekiler kadar aptalların da sefiller kadar güçlülerin de tam anlamıyla herkesin kendisine ait olduğunu düşünerek avundu. Herkes onun için solucanlarını besleyeceği birer etten ibaretti. Bir el ya da güçlü bir nefes hareketine bakardı aslında, oradakilerin kakhahaları ve alkışlarını kesmesi. Kimse, kesinlikle hiç kimse onun boyunduruğundan kurtulamazdı ne de olsa. “Elveda, genç simalar, güzel yüzler, kabarmış kalpler ve refah bekleyen varlıklar; hiçbiriniz bana ait olduğunuzu aklınızdan bile geçirmiyorsunuz. Düşünüyorsunuz, hareket ediyorsunuz, gürültü çıkarıyorsunuz ve ansızın kabaran kibriniz, özgür olduğunuza, kendinizin efendisi olduğunuza inandırıyor sizi: Oh!”

“Oh! Zavallı akılsızlar! Sizin sahibiniz yalnızca benim. En kadim zamanlardan beri bana aitsiniz ve kemiklerim evrenin yıkıntıları altında kırılana dek, bana ait olmaya devam edeceksiniz. Gülün, eğlenin, beni korkuttuğunu sandığınız eylemlerinizi sürdürün. Hayatınızın bağlı olduğu iplik ellerimde, sizi zavallı kuklalar.

Gülün, o ip kopup da sizi soğuk teneşire düşürene kadar sahneye koyduğunuz bu komedyaya devam edin. Tabut, sessiz trajedinizin son yas sahnesi olacak!”

Tehditkâr monoloğu kendi gibi beyazlara bürünmüş bir palyaçonun ortaya çıkmasıyla bölündü. Karşılıksız bir tutkunun acısını taklit eden ironik hareketler yapıyordu palyaço. Geniş ipek giysisi üzerine ince ince işlenmiş, boş göz yuvalarından yaşlar akan devasa kafataslarıyla caka satıyordu. “Merhaba!” Seyirciler arasında bulunan Ölüm, “Merhaba,” dedi. “Benimle oynuyor ve acının parodisini sahneliyorsun küçük dostum; kahkahalarını sonlandıracak ve acıyla dalga geçmeni engelleyeceğim.”

Oradan ayrılır ayrılmaz doğruca palyaçonun evine gitti.

Kahkahalarının sesi ve minik bedeninin daimî hareketleriyle evi neşelendiren bebek, dur durak bilmeyen koşturmasının ve susmak bilmeyen gevezeliğinin ardından dinlenmeye koyulmuş uyuyordu. Mavi lambanın ışığı yüzüne vuruyordu. Bebek gülümseyerek, minik elleri yumruk yumruk, hâlimden memnun bir ifadeyle uykudaydı.

Zorba bir anlığına durdu. İtiraf etmek istemese de böyle güzel bir meleğin canını alacak, onun hareketli çizgilerini katı ve değiştirilemez bir hâle sokacak, sürekli telaşını tam bir sessizliğe bürüyecek olmanın pişmanlığı içinde, kendisinde bir zayıflık hissetti. Bebeğe her gün verilmesi gereken öpücüklerle sevgiyi, oğlunu dikkatle yetiştirmek için -her an mutlu olmasa da- babasının ona bakınca içinden yükselen kahkahalarını geçirdi aklından. Az kalsın oradan ayrılacaktı. Hissettiği zayıflık onu durdurdu. Parmağını bebeğin alınına koydu ve yeniden ona baktı. “Hadi ama, tesadüf eseri şefkatli olmaya mı başlıyorum yoksa? Olamaz, buna izin veremem,” dedi kendi kendine ve işe koyuldu.